

Αριθ. 2

100,000 δραχμ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΦΙΛΟΔΑΣΕΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

*Κύριε
Δ. Σερβίου
από Βουκουρεστίου*

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

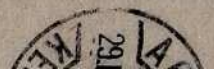
ΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

1916

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Τὸ δάσος εἶναι εὐλογία Θεοῦ, εἶπε κάποτε ἓνας
μεγάλος σοφός.

Τὸ κάθε δένδρο, ποῦ μὲ ἀγῶνες καὶ κόπους ἀνα-
σταίνεται καὶ μεγαλώνει μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Δη-
μιουργίας, ὅπως μεγαλώνει καὶ ἀνασταίνεται στὰ χέ-
ρια μιᾶς καλῆς μητέρας τὸ καλότυχο παιδί, ἀξίζει
στὸν κόσμο ὅσο ἀξίζει κ' ἓνας ἄνθρωπος. Καὶ κάποτε
ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάποιους ἄνθρώπους. Γιατί
ἂν δὲν ἔχη ψυχὴ σὰν κ' ἐμᾶς, ἔχει ὅμως μέσα του
μιὰ μεγάλη καλοσύνη καὶ πάντα κάνει τὸ καλὸ, μο-
νάχα τὸ καλὸ καὶ ποτέ του τὸ κακό, ὅπως τὸ κάνουν
μερικοὶ ἄνθρωποι, μὲ ψυχὴ καὶ μὲ λογικό.

Τὰ καλὰ ποῦ κάνει τὸ δένδρο εἶναι ἀμέτρητα,
ὅσο λίγο καὶ ἂν τὰ γνωρίζουμε, καὶ δὲν θὰ ἔφταναν βι-
βλία ὁλόκληρα νὰ τὰ χωρέσουν.

Τὸ δένδρο εἶναι τὸ πρῶτο πλάσμα ποῦ βγήκε
ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ πρὶν γεννηθοῦν τὰ ζῶα
καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως μᾶς τὸ λένε καὶ τὰ Ἱερά μας
βιβλία. Ὁ Θεός, πρὶν νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπο στὸν
κόσμο, ἔφερε τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ καὶ σκέπασε
ὅλη τὴ γῆ μὲ μεγάλα θεόρατα δάση. Αὐτὰ καθα-
ρίσανε πρῶτα πρῶτα τὸν ἀέρα, ὅπως τὸν καθαρί-
ζουν ὁλόένα καὶ σήμερα, ποῦ ἦταν φορτωμένους

ὅπως κι ὁ μεγαλύτερος σοφός. Ἔτσι ἦταν μιὰ φορά κ' ἔναν καιρὸ κ' ἐκείνοι. Ἄμαθοι σάν κ' ἐμᾶς. Καίγανε καὶ ρημάζανε τὰ δάση γιὰ λίγη βοσκή. Ἔτσι κ' οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἔτσι κ' οἱ ἄγριοι, ποὺ ζούσανε μέσα στοὺς λόγγους σάν τ' ἀγρίμια καὶ εἶχανε τροφή τους τὸ κυνήγι, ὅταν ἀρχίσανε νὰ κατεβαίνουν στοὺς κάμπους, νὰ φτιάκουν κοινωνίες, νὰ χτιζοῦν καλύβια καὶ νὰ ζοῦνε ἡμέρα, μὲ τὰ ζωντανά τους τὰ ἡμέρωμένα, παίρνοντας ἀπ' αὐτὰ τὴν τροφή τους γιὰ νὰ ζήσουνε, τὸ μαλλί τους νὰ ντυθοῦνε, τὸν κόπο τους γιὰ νὰ ὀργώσουν καὶ νὰ σπείρουν, ἔτσι κ' οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ρημάζανε τὰ δάση γιὰ ν' ἀνοίξουν τόπο καὶ νὰ τὸν ἡμερώσουν ὀλόγουρά τους. Ὅμως τότε τὰ δάση ἦτανε πολλὰ, ἡ γῆ ἦτανε σκεπασμένη ἀπὸ δένδρα, οἱ κάμποι πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς ἄγριους λόγγους καὶ ὅ,τι γινότανε τότε γινότανε ἀπὸ ἀνάγκη. Ὅμως, ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἡ γῆ ξεκαθάρισε καὶ γέμισε ἀπὸ πολιτείες καὶ χωριά, ὅταν οἱ κάμποι σκεπάσθησαν ἀπὸ σπαρτὰ καὶ περιβόλια, ὅταν τὰ δάση περιωρίσθησαν στὰ βουνὰ καὶ στὶς πλαγιές τους, οἱ ἄνθρωποι στὰ πολιτισμένα μέρη κατάλαβαν πὼς τὸ κακὸ ἔπρεπε νὰ σταματήσει καὶ πὼς τὰ δάση ποὺ ἀπομείνανε, ἦτανε ἕνας θησαυρὸς σ' αὐτοὺς, γιὰ χίλιες δυὸ αἰτίες, ποὺ θὰ ἰδοῦμε παρακάτω.

Ἐερετε σήμερα τί εὐτυχία χαρίζουν τὰ δάση στὴν Εὐρώπη; Ἐκατομμύρια ἀπάνω σὲ ἑκατομμύρια κερδίζουν τὰ μεγάλα κράτη ἀπ' τὰ δάση τους, ποὺ ἂν κέρδιζε, ὅπως ἔπρεπε, τὴν ἀναλογία τῆς ἡ φτωγῆ μας ἡ πατρίδα. οἱ φόροι ποὺ βαραίνουν τὸ

λαὸ στήν καθημερινή του ζωή, στήν τροφή του καὶ
 στὸ ρούχο του, θὰ ἦτανε πολὺ λιγώτεροι κ' ἐλαφρό-
 τεροι. Καὶ δὲν κερδίζουν μονάχα τὰ κράτη. Κερδίζει
 ὁ λαὸς ξεχωριστά. Ἀφήνω ποὺ δὲν τὸν καταστρέ-
 φουν κάθε λίγο οἱ πλημμύρες, ἀφήνω ποὺ τὰ γω-
 ράφια τοῦ καὶ τὰ περιβόλια του δὲν τὰ ξεσέρνουνε
 καὶ δὲν τὰ πνίγουνε κάθε λίγο οἱ νεροποντές ποὺ
 κατεβάζουν τὰ ξεγυμνωμένα βουνά, ἀφήνω ποὺ τὰ
 ζωντανά του καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πνίγονται μέσα
 στήν ἀβάσταχτη ὀρμηὴ τῶν νερῶν, ἀφήνω ποὺ δὲν
 τὰ ρημάζουνε οἱ θέρμες, ὅπως μᾶς ρημάζουνε ἐμᾶς.
 Κι ἂν τὰ ἔχωμε διὰ τοῦτα τὰ κακὰ ἐμεῖς, εἶναι γιὰτὶ
 καταστρέψουμε τὰ δάση, μᾶς κι ἀφήσαμε γυμνά τὰ βου-
 νά μας καὶ χαλάσαμε μὲ τὰ χέρια μας τοὺς φυσικοὺς
 προστάτες ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός. Καὶ εἶναι τοῦτα δὲν
 εἶναι λόγια στὸν ἀέρα. Εἶναι πράγματα, ποὺ οἱ σοφοὶ
 τοῦ κόσμου, ποὺ φάγαγε τὴ ζωὴ τους ἀπάνω στήν
 ἐπιστήμη, τὰ σημάδεψαν μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, καὶ
 μᾶς τὰ διαλαλοῦν στὰ βιβλία τους μὲ τὰ νοῦμερα κα-
 θαρὰ καὶ ξάστερα, ὅπως δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα.
 Καὶ μᾶς λέγε: νά! τί γίνεται ἐδῶ, νά τί γίνεται
 ἐκεῖ, σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Νά! τί προκοπή, τί πλοῦτη
 καὶ τί εὐτυχία εἶδε ὁ τάδε τόπος ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ
 ἄρχισε νὰ περιποιεῖται καὶ νὰ προστατεῖται καὶ ν' ἀγα-
 πᾶ τὰ δάση του. Καὶ νά! πάλι τί κατάντια καὶ τί
 κακομοιριά καὶ τί ξεκληρίσμα εἶδε ὁ τόπος ποὺ
 δὲν ἐφύλαξε τὰ δάση του, μόνο τὰ ρήμαξε μὲ τὰ ἴδια
 του χέρια, μὲ τὴ φωτιά καὶ τὸ τσεκούρι, χωρὶς νὰ
 καταλαβαίνει τὴ συμφορὰ, ποὺ ἔφερε στὸ κεφάλι του.

Ὁ τόπος μας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τόπο ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ καὶ νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὰ δάση του. Ἡ γῆ τῆς πατρίδας μας εἶναι σπαρμένη μὲ βουνά, ὅσο κανένας ἄλλος τόπος. Ὅ,τι χάνομε λοιπὸν ἀπ' τὴ καλλιέργεια τῶν κάμπων, ποὺ συγκριτικὰ μὲ τοὺς ἄλλους τόπους τῆς Εὐρώπης εἶναι λιγαστοί, θὰ μᾶς τὸ δώσουν τὰ βουνά μας μὲ τὰ δάση τους. Γιατί τὸ δάσος μὲ τὰ ἀγριόδεντρά του, ὅταν ξέρῃ κανένας νὰ τὸ δουλέψῃ, ὅπως γίνεται ἄλλοῦ, δίνει κι αὐτὸ ὅπως τὸ χωράφι καὶ τὸ περιβόλι μεγάλο πλοῦτο καὶ εὐτυχία. Ἀφοῦ καὶ τώρα μὲ τὰ λιγαστά μας δάση καὶ μὲ τὸν ἀφανισμὸ ποὺ τοὺς χάνομε, τὸ εἰσόδημά τους λογαριάζεται ἀπάνω ἀπὸ 35 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο!

Μὰ δὲν εἶνε μονάχα τὸ εἰσόδημα αὐτό, ποὺ δίνουν μόνα τους τὰ δάση. Τὸ δάσος, ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ στέκεται, προστατεύει καὶ τὸν κάμπο ὁλοένα, σὰν καλὸς φύλακας, προστατεύει τὰ σπαρτά μας, τὰ περιβόλια μας, τὰ σπίτια μας, τὴ ζωὴ μας. Πῶς; θὰ μοῦ πῆτε. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβωμε. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται δάση πυκνά, τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ δὲν πέφτει μὲ τὸ τουλούμι, ὅπως λέμε, στὸ χῶμα. Δὲν ξεσέρνει τὰ χῶματα, δὲν ξεριζώνει τίς πέτρες, δὲν ξεθεμελιώνει τοὺς βράχους καὶ ὅστερα δὲν κατρακυλάει μανιασμένο κι ἀβάσταχτο στὸν κάμπο, νὰ μᾶς ξεσκάψῃ τὰ χωράφια μας, νὰ πνίξῃ τὰ ζωντανὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μας, νὰ φουσκώσῃ ποτάμια καὶ πα-

ραπόταμα και νὰ σκεπάσῃ τὰ σπίτια και τὰ καλόβια μας. Βλέπομε δά, κάθε χρόνο, πόσες καταστροφές και τί θρήνος γίνεται στα μέρη μας ἀπὸ τέτοιες ἀφορμές. Στα βουνά ὅμως ποὺ εἶναι σκεπασμένα με δάση, τὸ νερὸ πέφτει ἀργὸ και ποτιστικὸ στὴ γῆ. Τὸ κρατοῦν τὰ φύλλα, τὰ κλαδιά, κυλάει ἀργὰ ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, στάζει ἀπαλὰ στὸ χῶμα. Και τὸ πίνει ἡ γῆ και γεμίζουνε σιγὰ σιγὰ οἱ φλέβες της και μαζεύεται στὶς νερομάνες και τρέφει τίς πηγές, ποὺ μᾶς δροσιζοῦν ὅλο τὸ χρόνο. Δὲν πάει χαμένο τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλιῶς και χαμένο πάει και τίς μεγάλες καταστροφές ποὺ εἶπαμε παραπάνω, μᾶς φέρνει κάθε τόσο με τίς πλημμύρες του, σὰν νὰ ἦτανε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ ξεσπάει ἀπάνω μας.

Και μήπως εἶναι τοῦτο μογάχα; Τὸν χειμῶνα, ποὺ φυσᾶνε οἱ ἄγριοι μανιασμένοι ἀνέμοι τὸ δάσος στέκεται μπροστὰ στὸ χωριὸ και τὴν πολιτεία σὰν ἓνας θεόρατος τοῖχος, ποὺ μᾶς φυλάει ἀπ' τὸ θυμὸ τους και μᾶς χαρίζει ἓνα ἀπάγγειο παντοτινὸ. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ τὰ βουνά εἶναι γυμνά, ὅπως τὰ καταντήσαμε σὲ πολλὰ μέρη, οἱ ἀνέμοι λυσσάζουν και τὸ βουνό, ἀντὶς νὰ μᾶς φυλάξῃ, κατεβάζει τὸν ἀέρα με τὸ τσουβάλι και δὲν μπορεῖ νὰ ζῆσῃ ἄνθρωπος τὸν χειμῶνα, ἐκεῖ ὅπου ὁ τύπος του θὰ ἦτανε σωστὸ χειμαδιό. Ἀφήνω, ποὺ μέσα στα δάση ζοῦνε λογιῆς λογιῆς ἀγρίμα και πουλιά, ποὺ τὸ κυνήγι τους, ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει και στοὺς μῆνες ποὺ διορίζει ὁ Νόμος, γιὰ νὰ μὴν καταστρέφονται οἱ μανάδες και τὰ μικρά, δὲν εἶνε και μικρὸ πρᾶγμα.

*
* *

Ὅλοι μας βέβαια δὲν ξέρομε μὲ τί τρόπο πρέπει νὰ προσέχωμε καὶ νὰ δουλεύωμε τὰ δάση, γιὰ νὰ προκόβουν καὶ νὰ μεγαλώνουν. Αὐτὰ ὅμως ὅλα τὰ κοιτάξανε καὶ τὰ βρῆκανε **σπουδασμένοι ἄνθρωποι** καὶ αὐτοὺς **πρέπει νὰ τοὺς ἀκοῦμε**, ὅταν ἔρχονται καὶ μᾶς ἐρμηνεύουν, καὶ νὰ μὴ θαρροῦμε πῶς λένε λόγια τοῦ ἀέρα. Τέτοιους ἀνθρώπους ἔχει πολλοὺς ἡ Πατρίδα μας, σκορπισμένους καὶ στοὺς Γεωργικοὺς Σταθμοὺς καὶ στὴ φύλαξη τῶν δασῶν, καὶ ὄχι μονάχα πρέπει νὰ τοὺς ἀκοῦμε ὅταν ἔρχονται καὶ μᾶς μιλοῦν γιὰ τὸ καλὸ μας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνομε καὶ μόνοι μας νὰ τοὺς ἀποζητοῦμε καὶ στὸ καθεὶ νὰ γυρεύωμε τὴ συμβουλὴ τους, γιὰτι αὐτοὶ ξέρουν περισσότερα ἀπὸ μᾶς, σὺν σπουδασμένοι καὶ κοσμογυρισμένοι ποὺ εἶναι, καὶ ποὺ εἶδανε τί γίνεται καὶ παραέξω.

Καὶ σὲ περίστασι ὅμως ποὺ δὲν συντυχαίνομε στὰ μέρη μας τέτοιους ἀνθρώπους, εἶνε οἱ νόμοι ποὺ μᾶς τὰ λένε ὅλα. Καὶ πρέπει νὰ τὸ νοιώσωμε ὅλοι μας, πῶς ὁ **νόμος δὲν εἶναι ἐχθρὸς μας καὶ τύραννος** ὅπως τὸ θαρροῦμε, γιὰτι κάποτε μᾶς πειράζει ἐκεῖ ποὺ θέλαμε νὰ κάνωμε τὸ στραβό, κοιτάζοντας μονάχα γιὰ τὸ «ὄός ἡμῖν σήμερον», δίχως νὰ νοιαζόμαστε καὶ γιὰ τὸ αὔριο, ποὺ καὶ αὐτὸ δικό μας εἶναι, ἀφοῦ εἶναι τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς γενιᾶς μας καὶ τῆς πατρίδας μας. Ὁ Νόμος εἶναι δάσκαλος, φίλος μας, πατέρας μας. Ὁ Νόμος θέλει

τὸ καλὸ μας καὶ τὸ καλὸ ὄλου τοῦ κόσμου. Καὶ γιὰ νὰ παιδεύῃ, σὰ φοινῶ καὶ σὰν κακοῦργο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ καταστρέφει τὸ δάσος, καίγοντάς το ἀλύπητα γιὰ λίγη βοσκή, ἐνῶ λίγο καιρὸ θὰ τῇ χαρῇ κι αὐτὴ στὸ χέρσο καὶ στέρφο χώμα, ἢ ποὺ τὸ ρημάζει δουλεύοντάς το στὰ τυφλά, κάτι πάει νὰ πῆ πὼς ξέρει ὁ Νόμος. Γι' αὐτὸ τὸν Νόμο δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐχθρευόμαστε. Πρέπει νὰ τὴν προσκυνοῦμε καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ πολιτισθῇ καὶ θὰ ἡμερέψῃ κι ὁ τόπος μας, ὅπως ἡμέρεψαν κι ἄλλοι τόποι, ποὺ οἱ ἄνθρωποι χαίρονται ὅλα τὰ καλὰ τῆς ζωῆς καὶ δὲν εἶναι σκλάβοι σὰν κ' ἐμᾶς καὶ εἶδαν ὕγεια καὶ προκοπὴ καὶ καλοπέραση, καὶ ποὺ περνώντας ἀπ' τὰ μέρη τους, κι ἀπ' τὸ τελευταῖο χωριουδάκι τους ἀκόμα, τοὺς ζηλεύεις καὶ λὲς πὼς ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔπεσε ἀπάνω τους. Ὅταν γίνωμε κ' ἐμεῖς ἔτσι σὰν κι αὐτούς, τότε δὲν θὰ βρῖσκεται ἄνθρωπος ποὺ νὰ βάζῃ τὸ ἀναμμένο δαυλὶ μέσα στὸ εὐλογημένο δάσος καὶ νὰ τὸ κἀνῃ στάχτη, τὸ καλύτερο χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ χρόνια καὶ χρόνια πάσχισε ν' ἀναστηθῇ γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὰ καλὰ του. Τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ λογαριάζεται σὰν ἓνας ἄγριος φοινῶς καὶ τὰ ἴδια του τὰ παιδιὰ θὰ τὸν βλαστημοῦνε καὶ δὲν θὰ βρῖσκη συχώριο ἀπὸ κανέναν.

Τὸ δάσος εἶναι εὐλογία Θεοῦ. Εὐτοχισμένοι ὄσοι τὸ κατάλαβαν κι ὄσοι θὰ τὸ καταλάβουν ἀκόμα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ
ΤΗΣ ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἡ «Φιλοδασική Ἐνωσις» ιδρύθηκε με πρόεδρον τακτικὸν τὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν Βασίλισσαν καὶ με τὸν σκοπὸν νὰ ἐργασθῆ, παράλληλα με τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, διὰ τὴν ἀναδάσωσιν τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Θέλει νὰ ξαναγεμίσῃ τὴν Ἑλλάδα με τὰ δάση ποὺ τὴν ἐσκέπαζαν μιὰ φορὰ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοῦς αὐτὸ χρειάζονται κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ χρήματα, χρήματα πολλὰ.

Ἡ «Φιλοδασική Ἐνωσις» περιμένει δι' αὐτὸ καὶ μεγαλύτερα ποσὰ ἀπὸ ὅσους ἠμποροῦν νὰ τὰ δώσουν, εἶναι ὁμοῦς σπουδαῖος πόρος δι' αὐτὴν καὶ μικραὶ συνδρομαὶ—ἀρκεῖ νὰ δίδωνται ἀπὸ πολλοὺς, καὶ τακτικά.

Ὅποιος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἢ τὸν Πειραιᾶ δίδει 12 δραχμὲς τὸν χρόνον ἠμπορεῖ νὰ ἐκλεχθῆ τακτικὸν μέλος τῆς Φιλοδασικῆς καὶ ἔχει ψῆφον εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ὅποιος δώσῃ 100 δραχμὲς διὰ μιᾶς γίνεται ἰσόβιον μέλος. Δωρητής, εὐεργέτης ἢ μέγας εὐεργέ-

της γίνεται ὁποιος κάμη δωρεὰ 500 δρ. καὶ ἄνω, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ.

Ὁ καθένας ποῦ ἠμπορεῖ νὰ δίδῃ, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκηται, 2 δραχμὲς τὸν χρόνον γιὰ τὰ δάση γίνε-
ται συνδρομητὴς εἰς τὴν Φιλοδοσικὴν Ἐνωσιν. Ὁ-
ποιος δώσῃ 25 δραχμὲς — μιὰ γιὰ πάντα — γίνεται
ἰσόβιος συνδρομητὴς.

Εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰ μέλη στέλ-
λεται δίπλωμα μὲ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ
Πρίγκιπος Νικολάου, ὡς προέδρου τῆς Ἐκτελεστικῆς
Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐνώσεως καὶ κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ.
τῆς Βασιλίσσης.

Συνδρομαὶ ἢ ἄλλα χρηματικὰ ποσὰ ἀποστέλλονται
εἰς τὸν ταμίαν τῆς Φιλοδοσικῆς κ. Δ. Μάξιμον, ὑπο-
διοικητὴν τῆς Ἐθν. Τραπέζης.

Ἐπιτροπαὶ τοπικαὶ τῆς Ἐνώσεως συσταίνονται
σιγὰ σιγὰ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ φρον-
τίσουν καλύτερα τὴν ἀναδάσωσιν τοῦ τόπου των.

Πληροφορίαι διὰ τὴν Φιλοδοσικὴν Ἐνωσιν δί-
δονται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ
Ἐπιχειρηματικοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Ἄλ. Μυ-
λωνᾶ, Γεν. Γραμματέως καὶ τῆς Ἐνώσεως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000016642

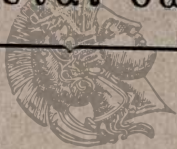
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Μοιράζεται δωρεάν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1104